

EL MICALET GALÀCTIC

Terror a Winnipeg

Eric Wilson

Dibuixos de Joan Arocas i Gavin Rowe

1

Un gos s'abalançà salvatgement contra Tom, que s'hagué de retirar, protestant. La cadena va fer un so metàl·lic i el collar va subjectar l'animal. Amb l'esperança que la cadena resistira els embats de la fera, Tom es va apartar, nerviós, i tornà a l'ombra dels avets, on l'esperava la seua amiga Diana.

—He sentit com lladrava el gos —va somriure—. Crec que has tornat a fracassar.

—Algun dia —va assegurar Tom, amb un gest d'indiferència—, superaré el sistema de seguretat.

—Ho dubte. Mon pare ha repartit guàrdies i

gossos per tot el perímetre de la finca; ningú no podrà superar-los.

—Jo sí.

De genolls sobre la gespa, Tom va començar a preparar un nou pla per a esquivar el sistema de seguretat. Mentre feia dibuixos amb un pal, un home va eixir silenciosament entre els arbres pròxims.

—Hauria d'entrar a casa ja, senyoreta Dorchester.

—Això de dur guardaespalles —va sospirar Diana—, és com viure en una presó.

—Potser —va dir Tom—, però totes aquestes mesures de seguretat conviden a fer-te una visita...

Diana va agitar els seus cabells rossos.

—No m'agrada dur guàrdies, Tom; però crec que els hauré d'aguantar, almenys fins que la policia atrape els malvats terroristes de DEMON, que han intentat segrestar-me.

—En realitat, només intenten obligar el teu pare a tancar les plantes industrials que, segons ells, contaminen l'entorn. Per què no han arribat a un acord?

—Ni pensar-ho! Mon pare assegura que els terroristes de DEMON intenten destruir les Indústries Dorchester, no protegir l'entorn. Diu que

és una declaració de guerra, Tom, i que no cedirà mai.

Caminaren entre els arbres, seguint les passes del guàrdia, i van eixir a un camí, prop del mur i de les grans portes de fusta que constituïen l'entrada principal de la finca, on hi havia un altre guàrdia.

L'home va obrir una finestreta que hi havia a la porta i va convidar el seu col·lega a observar l'exterior. Tots dos semblaven preocupats i Tom s'hi va acostar, per escoltar de què parlaven.

—L'ajuntament sempre ens avisa quan han de fer obres —va dir un dels guàrdies.

—En acabar el meu torn, telefonaré a l'ajuntament —va assentir l'altre—. No m'agrada gens tota aquesta activitat.

Sentien el soroll de les màquines que traginaven a l'exterior i Tom va entreveure les siluetes d'alguns homes que treballaven a les vores de la carretera.

—Què passa? —va preguntar al guardaespalles de Diana, que caminava davant seu.

—No res —va assegurar l'home; però als seus ulls es reflectia la preocupació.

El camí feia una revolta i donava a una solemne casa de pedra. En aproximar-se a la casa, una càmera de televisió va gravar les seues cares; després, un altre guàrdia va obrir la porta.

Així que entraren a la casa, els guàrdies els van deixar sols i Tom va interrogar Diana.

—Ton pare ha afegit noves mesures de seguretat des de l'última vegada que et vaig visitar?

Ella va moure el cap en sentit afirmatiu i va obrir la porta d'una sala.

—No t'ho imagines?

Tom va analitzar la sala, però només hi va veure alguns mobles antics i quadres pintats a l'oli, amb marcs daurats.

—Sorprén-me.

—És un detector ultrasònic, que emet sons d'alta freqüència. Si entra algú a l'habitació, interromp el corrent i fa sonar una alarma.

—Fantàstic! —va exclamar Tom, sense deixar de prendre notes en el seu quadern—. Ton pare sempre va un pas per davant dels delinqüents.

—Això espere.

Abandonaren el rebedor i es van dirigir a l'estudi, on els esperava el berenar; Diana va servir dos gots de llet, mentre Tom dedicava tota la seua atenció a un tros considerable de pastís de xocolata.

—Escolta, Diana, he decidit posar novament a prova el vostre sistema de seguretat.

—Què vols fer ara?

Tom va somriure, mentre observava els prestatges plens de llibres encuadernats en pell.

—L'estudi, també està infestat de micròfons?

—Crec que no —va riure Diana—; si està infestat d'alguna cosa, deu ser només d'insectes...

A pesar de tot, Tom parlava amb un filet de veu:

—Els guàrdies et vigilen sempre que ets a casa, no?

Diana va assentir.

—I quan ixes de casa, sempre t'ha d'acompanyar algun guàrdia, no és veritat?

—Això és.

—Tinc el propòsit de traure't de casa i fer-te eixir de la propietat, sense que ens vegen els guàrdies; només per demostrar que aquest sistema de seguretat no és tan sòlid com creu ton pare.

—I com ho faràs?

—Ara, una miqueta més de pastís —va somriure Tom—, per recuperar energies, i després veuràs en acció el gran Tom Austen, capaç de vulnerar qualsevol sistema de seguretat.

Mentre Diana servia el pastís, Tom observava la col·lecció d'espases antigues del senyor Dorchester.

—Tot açò deu valdre una fortuna... Amb raó els terroristes diuen que el teu pare és un capitalista podrit de diners...

Diana el va mirar de molt mala manera.

—Vols menjar xocolate o que te l'empastre per la cara?

—Tranquilla, dona; jo crec que el teu pare és una bona persona.

—És una bellíssima persona. I, a més, les Indústries Dorchester generen molts llocs de treball, tant per a la gent de Winnipeg com per a la població de Manitoba en general. Què té això de mal?

—Supose que no res —va comentar Tom—; però vaig sentir un personatge que assegurava, en un programa de televisió, que la gent no vol treballar en les noves plantes industrials perquè estan fent molt de mal al medi ambient. Per això els de DEMON van posar una bomba en la factoria del riu Blanc; intentaven que ton pare la tancara.

—Però si aquella bomba va estar a punt de matar no sé quants operaris de la planta! Mon pare diu que això demostra que l'únic objectiu dels terroristes és fer desaparèixer les Indústries Dorchester.

—És probable —va reconèixer Tom, mentre es menjava el pastís—. Qui és el del quadre? —preguntà, amb la boca plena.

Diana va mirar el retrat d'un jove amb els cabells rossos i els ulls blaus.

—És el meu germanastre Powell. Els meus

pares han discutit molt per retirar el quadre o tirar-lo directament al fem.

—Per quin motiu?

—Mon pare es va enfadar molt amb Powell, perquè deia que les fàbriques s'havien de tancar, abans que no destruïren Manitoba. Discutien sovint, i violentament, fins que Powell se'n va anar de casa.

—I on viu ara?

—No ho sap ningú. Va desaparèixer, però mon pare ni tan sols ha tractat de buscar-lo, per allò de la pell de tigre.

—Com?

—Mon pare tenia una pell de tigre magnífica, davant la llar, i n'estava molt orgullós. La nit que Powell se'n va anar, va tallar la pell en mil trossets...

—Caram, no va tindre cap gràcia.

Diana es va aixecar.

—Vinga, posem a prova el teu pla, abans que no canvie de pensament. Els guàrdies s'enfadaran molt si ens descobreixen.

—Impossible.

Van eixir de l'estudi i caminaren sobre l'estora espessa del corredor per tornar a la sala on hi havia els mobles antics. Mentre Tom observava la sala, els llums que hi havia sobre els quadres es van encendre.

—Aquesta porta que dóna al pati, està sempre tancada?

—Sí, però deixen la clau al pany, com pots veure.

—Ja sabem com eixir de la casa. És l'única porta que no està vigilada, perquè tots confien en l'alarma ultrasònica.

—Espera una miqueta! Què passarà quan comence a sonar l'alarma?

—No et preocupes. Quan els guàrdies arriben ací, nosaltres ja estarem molt lluny.

Diana el va mirar, incrèdula, però Tom estava convençut que els seus plans no podien fallar. Va observar el passadís per comprovar que no hi havia guàrdies; després, va omplir d'aire els seus pulmons, va agafar Diana de la mà i els dos en van eixir, volant, de la sala.

La casa sencera semblà entrar en erupció.

2

Una alarma estrident va esgarrar el silenci i, de seguida, una sirena començà a gemegar. Un gos va lladrar en algun lloc i es va sentir una veu que cridava. Tom i Diana van arribar a la porta del pati, Tom va rodar la clau i els dos en van eixir.

Una sirena udolava des de dalt del mur i els guàrdies es cridaven els uns als altres, mentre corrien en direcció a la casa, des de tots els punts cardinals de la finca.

—Per ací! —va dir Tom a l'orella de Diana.

Van creuar el pati amb totes les precaucions

del món, botaren una paret i van caure sobre un massís de flors. En arribar a recer dels arbres més grans, es van parar a descansar.

—Idiota! —va cridar Diana—. Es pot saber què has fet?

Tom mirava la casa amb cara de pocs amics, mentre un guàrdia corria pel pati, reclamava la presència d'un altre guàrdia que vigilava el camí i tornava a l'interior de la casa.

—No m'esperava tot açò —va dir, derrotat.

—Mon pare es posarà frenètic.

Camïnaren protegits pels arbres, pel costat del camí principal, en direcció a la porta. Tom es pensava que les alarmes, que continuaven sonant per tota la finca, haurien fet abandonar el seu lloc al guàrdia que vigilava la porta i que podrien eixir al carrer sense que els descobriren. Però s'equivocava. L'home no havia abandonat el seu lloc i continuava dret davant la porta, encara que mirava la casa i escoltava atentament les sirenes.

—Quin desastre! —va murmurar Tom, amagat darrere d'un arbre—. Se n'hauria d'haver anat...

—I ara què, Einstein?

—El convenceré i ens deixarà passar. Només hem d'eixir al carrer, sols, per demostrar que aquest sistema de seguretat té més forats que un formatge suís.

—Ací, l'única cosa que té forats és el teu cervell. No t'hauria de fer cas quan em proposes aquestes aventures sense cap ni peus.

—No puc fallar!

Amb un somriure d'orella a orella en la seua boca, Tom es va dirigir al lloc on estava el guàrdia.

—Hola —va dir, intentant que la seua veu sonara amb seguretat—. Què passa?

L'home el va mirar de molt mala manera.

—Què fa vosté ací, senyoreta Dorchester? Hauria d'estar dins la casa...

Diana va murmurar una excusa incomprendible, sense mirar el guàrdia a la cara.

—No passa res —va dir Tom, alegrement—. Hem quedat amb el nostre professor ací mateix, a la porta del carrer. Ens ha de portar uns exercicis que havíem de fer; de manera que, si és tan amable d'obrir la porta...

—De cap de les maneres —va dir el guàrdia, movent negativament el cap—. Ningú no pot...

Just en aquell moment es va sentir un tro tan fort que va fer tremolar la porta. Els marcs de fusta massissa cruixiren, es van somoure i la porta sencera va caure a terra, fent un soroll de mil dimonis; al mateix temps, Tom i els altres notaren com els empentava la força de l'explosió.

Atordit, Tom no podia creure que allò estava passant de veritat; uns homes entraren ràpidament pel forat que havia deixat al mur la porta enderrocada. Eren els mateixos que fingien treballar amb les màquines uns moments abans, quan els havien vist per la portella.

Duien unes granotes amb les paraules *Obres Públiques de Winnipeg* escrites a l'esquena, però es tapaven les cares amb passamuntanyes i anaven armats.

—Ací està! —va cridar un d'ells.

—Agafeu-la! —ordenà un altre, que apuntava amb la seua pistola al cap del guàrdia de seguretat—. Tu, no vulgues ser un heroi —li va dir.

Després es va dirigir a Tom. Durant una fracció de segon, els ulls d'aquell individu el miraren amenaçadorament, a través del tall que tenia el passamuntanyes; després, va fer un senyal amb el braç.

—Agafeu-lo també.

Un dels homes s'apressà a agafar Tom dels cabells i el va obligar a moure's cap al carrer. Tom intentava deslliurar-se'n, però li feia tant de mal que no va poder fer cap altra cosa que caminar al costat del seu raptor.

L'olor acre dels explosius li va ferir el nas i unes mans fortes l'aixecaren per deixar-lo caure

sobre el sòl metàl·lic d'una furgoneta. Una porta es va tancar amb violència, es va sentir el so característic d'un motor i el vehicle va començar a vibrar.

En obrir els ulls, Tom va veure els cabells daurats de Diana. Al seu costat, asseguts en un banc, hi havia dos homes amb passamuntanyes.

—Tanca els ulls —li ordenaren.

Tom els va tancar, mentre intentava memoritzar les revoltes que feia la furgoneta o quan s'havia de parar davant d'un semàfor; però en va perdre el compte.

—Lee ens matarà! —va cridar un dels homes.

—Per què? —va preguntar algú.

—Perquè no havíem de posar la bomba fins les cinc en punt, quan els guàrdies de seguretat canvien de torn.

—Ja has sentit les alarmes... M'he olorat que els guàrdies ens havien clissat i no he volgut allargar-ho més.

—A Lee, no li agradarà.

—Tenim la mocosa, no és veritat?

—Tenim dos mocosos. I això no formava part del pla.

—Escolta'm. Ací mane jo. I no m'agrada que em porten la contrària.

Tom intentava memoritzar tot allò que escoltava. *Lee, les cinc, el canvi de torn...* D'alguna manera, havia de passar aquelles informacions a la policia.

—On ens espera Lee?

—Al lloc de sempre, a la vora del riu.

—Al mateix lloc on hem de canviar les furgonetes?

—No, home, no... I, a més, per què et sembla tan important? El nostre líder sap molt bé què fa, no necessita cap conseller acabat d'eixir de l'ou.

L'altre va contestar de mala manera i Tom va creure que estaven a punt de barallar-se i que, potser, tindria l'oportunitat d'ajudar Diana a escapar, enmig de la confusió. Però ja no van dir res més, mentre la furgoneta girava i tornava a girar pels carrers de la ciutat.

De sobte, el conductor va frenar i la furgoneta es va parar en sec. Tom va sentir com s'obrien i es tancaven unes portes i com cridaven aquells homes; de seguida el van obligar a eixir del vehicle.

—Entreu en aquella —va dir un home que assenyalava una altra furgoneta.

Quan els seus ulls s'acostumaren a la claror del sol, Tom va veure munts informes de cotxes vells per tots els costats. També va poder observar

com Diana s'incorporava lentament i caminava en direcció a la segona furgoneta; el vehicle tenia el motor en marxa i un altre home esperava al costat de les portes obertes.

En això, Tom va arrancar a córrer.

L'home que esperava al costat de la furgoneta el va veure passar com una centella, sense poder impedir que es perdera entre els cotxes. En una revolta, Tom va estar a punt de llastimar-se contra un camió, però sentia les veus aspres dels seus perseguidors i corria desesperadament pels passadissos que formaven aquelles muntanyes de ferro vell.

La fusta pintada de verd d'una vella tanca aparegué davant seu. Tom va veure que hi havia un badall entre dos cotxes, es va retòrcer com una serp i va córrer cap a la porta oberta d'un vell autobús que ni tan sols conservava els seients. Tom mirà per una de les finestres, buscant un refugi més segur; però en sentir les veus molt a prop, es tornà a amagar. Recolzat contra la paret de l'autobús, tractà de calmar els batecs del seu cor.

—L'has trobat? —preguntà un dels homes.

—No, no l'he trobat! No veus que encara el busque?

—Pot estar en qualsevol amagatall. Anem!

—I el deixem ací?

—Hem d'estar molt lluny d'ací abans que troben la primera furgoneta. No podem perdre temps per culpa d'un mocós que no pot identificar-nos.

Una brisa suau entrava per les finestres sense vidres de l'autobús, feia moure els papers i formava remolins de pols. Per sobre del seu cap, l'anunci descolorit d'una carnisseria assegurava: *La felicitat és un bon sopar*. Una mosca va bronzir al seu voltant, però en descobrir la llum del sol, se'n va anar.

Tom no gosava moure's, perquè aquells homes podien haver fingit la conversa i potser, en realitat, no havien renunciat a trobar-lo. Però quan ja no podia suportar més la tensió, es va aixecar lentament. A pesar que no hi detectà cap moviment, Tom encara va deixar passar uns minuts més, abans d'abandonar l'autobús. Quan estava ben segur que no corria perill, va començar a comprendre com de terrible era tot allò que havia passat.

Havien segrestat Diana i ell se sentia culpable en certa forma. Havia ajudat els segrestadors com un autèntic idiota, en fer sonar les alarmes de la casa, i ara Diana corria un greu perill. Com podia haver estat tan estúpid!

Tom se sentia culpable i, en imaginar la cara de Diana, va sentir ganes de plorar.

—Et trobaré! —es va lamentar.

I, un segon més tard, la seua veu ressonà en l'espai buit: *Et trobaré.*